

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2021 č.j. OAM-457/ZA-ZA11-P07-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 9. 2021 č.j. OAM-457/ZA-ZA11-P07-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2021 č.j. OAM-457/ZA-ZA11-P07-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

27. 6. 2021 tak, že žádost je nepřípustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího řízení, v rozporu s požadavkem na zjištění přesného a úplného stavu věci bylo celé řízení jednostranné a neobjektivní, nebylo postupováno řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ani základními zásadami, napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a použité informace o zemi původu nejsou aktuální.
3. V doplnění žaloby podaném soudem dne 15. 2. 2022 dále uvedl, že nebylo správně aplikováno ust. § 25 zákona o azylu, nebyly individuálně posuzovány důvody žalobce na podkladě aktuálních informací o zemi původu, posouzení žádosti proběhlo jen v obecné rovině, žalovaný označil výpověď žalobce za nevěrohodnou, aniž by se jeho výrokem vůbec zabýval, žalobce splnil povinnost tvrzení, žalovaný měl výpověď ověřit na podkladě zpráv o zemi původu, jeho závěr ohledně nevěrohodnosti a účelovosti výpovědi žalobce je nepřezkoumatelný. Namítal, že žalovaný byl povinen zjistit, zda v zemi původu došlo k podstatné změně, jež by odůvodňovala udělení mezinárodní ochrany, k tomu je třeba si obstarat dostatek relevantních a aktuálních podkladů, daná otázka nebyla objektivně vyhodnocena, přitom již v době rozhodování správního orgánu byla situace na Ukrajině velmi nejistá, z aktuálního dění je zřejmé, že žalobcova obava z bezpečnostní situace v zemi původu nebyla lichá. Měl za to, že aktuálně se na Ukrajině podstatně změnila situace, hrozí válečný konflikt a situace je nepřehledná, jsou dány podmínky pro prolomení pravidla dle § 75 odst. 1 s.ř.s., soud by měl přihlédnout k novým skutečnostem a zvážit, zda by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany, žalobce nemohl tyto skutečnosti tvrdit v azylovém řízení. Odkázal na nutnost ex nunc posouzení soudem a na potřebu respektovat princip non-refoulement, a to i nad rámec žalobních bodů; soud by měl zhodnotit aktuální vývoj v zemi původu na podkladě aktuálních zpráv.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, shledal, že nejsou dány důvody pro nové meritorní posouzení žádosti, žalobce žádnou novou relevantní skutečnost neuvedl, k žádné zásadní změně v zemi původu nedošlo, napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vychází z dostatečně zjištěného stavu věci a respektuje ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobila zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 6. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které v rámci poskytnutí údajů k žádosti a pohovoru uvedl, že na Ukrajině naposledy žil v X., ve vlasti je X.; jde o nový důvod jeho žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

7. Součástí spisu je dále poskytnutí údajů k předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 14. 7. 2018, kterou odůvodnil strachem z X., během pohovoru dne 13. 8. 2018 své obavy rozvedl, dále zmínil obavu z povolání do války. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2019 č.j. OAM-130/LE-LE26-VL16-2018 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena, v odůvodnění rozhodnutí se žalovaný zabýval mj. obavami žalobce ze soukromých osob X., možným povoláním do války, obecnou snahou o legalizaci pobytu v České republice a bezpečnostní situací v zemi původu žalobce.
8. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zařadil též Informaci OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 30. 6. 2021, Informaci MZV ČR ze dne 22. 2. 2021 a Informaci OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020. Ve vyjádření k podkladům vyslovil žalobce obavy z války, masového porušování lidských práv na Ukrajině a z reakce státních orgánů na X.
9. V napadeném rozhodnutí ze dne 27. 9. 2021 žalovaný konstatoval, že se jedná o druhou žádost žalobce, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, ve kterém rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany obstálo. Po porovnání důvodů současné žádosti s tvrzeními žalobce v předchozím řízení shledal, že v opakované žádosti sice žalobce uvádí odlišné skutečnosti, ty však považoval za zcela nevěrohodné a účelově sdělené. Obavy žalobce z X., ani obavy žalobce z ozbrojeného konfliktu na Ukrajině nepovažoval za relevantní důvody, jež by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Dospěl k závěru, že na Ukrajině nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti žalobce (tj. od ledna 2019, resp. od doby ukončení řízení u Nejvyššího správního soudu v červnu 2021) k žádné zásadní změně z hlediska politické či bezpečnostní situace, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na to, že ČR považuje dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. Uzavřel, že neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť nebyla uvedena žádná nová skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu. Shledal, že žádost je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřijatelná, podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil, aniž by posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ K tomu obdobně vizte též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019 č.j. 6 Azs 15/2019-27.
16. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrze skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
17. Soud shledal žalobu důvodnou s ohledem na nutnost ex nunc posouzení.
18. Z judikatury správních soudů jednoznačně plyne, že jedním z důvodů k prolomení zásady koncentrace řízení je aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Podle něj členské státy EU musí zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

účinný opravný prostředek, jehož podstatou je alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci, které je úplné a ex nunc (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. S ohledem na včasné neprovedení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice do vnitrostátního právního řádu má toto ustanovení přímý účinek, jedná-li se o žádost o mezinárodní ochranu podanou po rozhodném datu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35). Právě krajský soud je v tomto případě soudem, který má povinnost zajistit úplné a ex nunc posouzení opravného prostředku podaného proti rozhodnutí žalovaného.

19. V rámci soudního řízení lze při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).
20. V tomto případě není pochyb o tom, že válka na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit ve správním řízení (byť na konflikt na Ukrajině poukazoval, nemohl zachytit situaci po dni 24. 2. 2022). Žalobce pak v doplnění žaloby ze dne 15. 2. 2022 odkazoval na vyhrocenou situaci na Ukrajině a hrozící válečný konflikt. I kdyby však žalobce tyto skutečnosti vůbec nezmínil, musel by soud k válečnému konfliktu na Ukrajině přihlédnout z vlastní iniciativy, bez ohledu na dispoziční zásadu, která se ve správním soudnictví obvykle uplatní. Nejvyšší správní soud totiž připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž jsou soudy ve správním soudnictví povinny přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu; za takovou specifickou situaci označil například vypuknutí válečného konfliktu na území celé země původu žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, bod 22 in fine). Soud shledal, že současná situace na Ukrajině představuje právě takovou situaci, kterou musí při rozhodování v dané věci zohlednit.
21. Aktuální situace na Ukrajině nepochybně představuje podstatnou změnu bezpečnostní situace v zemi původu, když na velké části území Ukrajiny po invazi Ruské federace vypukl dne 24. 2. 2022 mezinárodní ozbrojený konflikt. Ve vlasti žalobce tak došlo k takovým dříve objektivně neexistujícím skutečnostem, jež svědčí o tom, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování či vážná újma (§ 11a odst. 1 zákona o azylu). Za této situace bude skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžadovat rozsáhlé doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Zároveň má soud za to, že konflikt na Ukrajině představuje skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání.
22. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 537/2021 – 31 ze dne 10. 3. 2022, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že invaze Ruska na Ukrajinu v roce 2022 může představovat výjimečnou okolnost, k níž Nejvyšší správní soud přihlédne i přesto, že nastala až po rozhodnutí krajského soudu. Z toho lze dovodit, že k této okolnosti musí přihlédnout i krajské soudy v rámci ex nunc posouzení

žádosti o mezinárodní ochranu. Přímo k ozbrojenému konfliktu na Ukrajině coby nové skutečnosti v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu se vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č.j. 5 Azs 401/2021 – 31 ze dne 3. 6. 2022: „V nyní posuzované věci žalovaný označil žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil, jelikož od doby podání první žádosti stěžovatele nedošlo k významným změnám v zemi původu stěžovatele a Ukrajina byla stále zařazena do kategorie tzv. bezpečných zemí původu obsažených ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. Jak však konstatoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 - 31, od 24. 2. 2022, Ukrajina bezpečnou zemí původu není a danou vyhlášku již nelze nadále ve vztahu k Ukrajině použít. Ani střední a západní část Ukrajiny nezůstala válkou nedotčena, byť zde prozatím přímé pozemní ozbrojené střety neprobíhají, nicméně řada míst v těchto oblastech se stává cílem ruských raketových či leteckých útoků, které si již rovněž vyžádaly oběti i z řad civilního obyvatelstva. (...) S ohledem na zásadní změnu bezpečnostní situace v zemi původu bude nyní povinností žalovaného, aby se žádostí stěžovatele meritorně zabýval, jelikož opakovaná žádost stěžovatele musí být vzhledem k zásadní změně poměrů hodnocena jako přípustná. Je třeba, aby se žalovaný s přihlédnutím k aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele zabýval podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud uzavírá, že je na žalovaném, aby znovu posoudil žádost stěžovatele ve světle aktuální situace na Ukrajině a z ní vyplývajících důsledků a rovněž i z hlediska veškerých dosud nastalých rozhodných skutečností, které by mohly odůvodňovat udělení mezinárodní ochrany. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že se vzhledem k naprosto nové situaci na Ukrajině nezabýval původními kasačními námitkami, neboť by to bylo i pro další řízení v této věci nadbytečné.“

23. Vzhledem k tomu, že situace na Ukrajině se od vydání napadeného rozhodnutí, a ostatně i od podání žaloby, naprosto diametrálně změnila, se soud již nezabýval žalobními námitkami směřujícími k tomu, zda žalobce v nynějším řízení uvedl či neuvedl nové relevantní skutečnosti, neboť je zřejmé, že žádost žalobce musí být meritorně posouzena. Obdobně přistoupil ke kasačním námitkám i Nejvyšší správní soud, a to ve výše uvedeném rozsudku ze dne 3. 6. 2022 č.j. 5 Azs 401/2021 – 31.
24. V novém řízení tak žalovaný nebude mít možnost žádost žalobce posoudit jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavit dle § 25 písm. i) téhož zákona, žalovaný bude povinen tuto žádost řádně meritorně posoudit ve vztahu ke všem případným formám mezinárodní ochrany. Žalovaný v dalším řízení zejména posoudí, zda s ohledem na aktuální situaci v zemi původu může mít žalobce odůvodněný strach z pronásledování, případně zda mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to především (ale nejen) z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, žalovaný případně posoudí též aktuální možnost využití alternativy vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny.
25. Soud tak zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobci náklady nevznikly.
27. Soud přiznal zástupkyni žalobce, která byla v této věci žalobci ustanovena soudem, odměnu za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč, a dále náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) po 300 Kč; paušální náhrada celkem 600 Kč. Výše nákladů řízení tak činí částku 6 800 Kč a 21% DPH ve výši 1 428 Kč (§ 35 odst. 10 s.ř.s.), tedy celkem částku 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. listopadu 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.